

Arrest

nr. 243 203 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DYCKMANS
Herkenrodesingel 6B/4.02
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DYCKMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, diende op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 20 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 20 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en van Tigrinya origine te zijn. U bent orthodox christen en u bent geboren in Azarna (Adi Zarna) gelegen in de zoba Debub. U bent gehuwd en hebt een zoon. Uw echtgenote en zoon verblijven in Addis Abeba, Ethiopië.

In 2015 en 2016 kreeg u enkele oproepingsbrieven voor de nationale dienst. U ging niet in op deze convocaties en leefde ondergedoken in uw dorp teneinde te vermijden dat u uw nationale dienst zou moeten vervullen. In 2017 werd u in Azarna gearresteerd bij een giffa (round-up). U werd overgebracht naar een gevangenis in Gergera. Na vier maanden slaagde u erin te ontsnappen. U keerde terug naar Azarna en u trad in het huwelijk. In februari 2018 verliet u Eritrea. U reisde via Alebu en Teseney naar de grens met Soedan. Vervolgens bereikte u via Kassala Khartoum. U bleef een maand en drie weken in Khartoum om vervolgens met een vals Soedanees paspoort door te reizen naar Turkije. Vanuit Turkije vertrok u naar Griekenland. Begin april 2018 kwam u aan in Griekenland. Op 2 april 2018 werden uw vingerafdrukken genomen op het Griekse eiland Chios. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten. U werd in Griekenland erkend als vluchteling en werd in het bezit gesteld van verblijfsdocumenten. Toen u uw documenten kreeg, werd u meegedeeld dat u zich niet kon herenigen met uw gezin. Op Chios werd u geconfronteerd met racisme. Zo kregen vluchtelingen beperkingen opgelegd als zij een supermarkt wilden betreden of werd hen verboden in een restaurant een maaltijd te gebruiken. Er vonden ook demonstraties tegen vluchtelingen plaats nabij het vluchtelingenkamp. Na ongeveer een jaar verliet u het kamp Vial op Chios en werd u door de autoriteiten ondergebracht in een hotel in Mesolongi op het Griekse vasteland. In augustus 2018 werd u gevraagd het hotel te verlaten omdat u reeds zes maanden voordien erkend werd als vluchteling. U vertrok naar Athene waar u samen met enkele landgenoten in een gehuurde kamer verbleef. Op 25 september 2019 nam u een vlucht naar België. Op 26 september 2019 kwam u aan in België en op 30 september 2019 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw nationale identiteitskaart afgeleverd te Mendefera op 16 mei 2011, een kopie van de geboorteakte van uw echtgenote en uw zoon, een kopie van het doopcertificaat van uw zoon, een kopie van uw huwelijksakte afgeleverd op 5 november 2017 en enkele foto's van het kamp Vial op Chios.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de informatie in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland. U werd in Griekenland erkend in de hoedanigheid van vluchteling en u verkreeg er een verblijfsvergunning ((zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, pg 4, pg 5 en informatie toegevoegd aan uw administratief dossier: resultaat Eurodac hit).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u niet wil terugkeren naar Griekenland. In voorliggend geval zijn er echter geen elementen voorhanden waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Toen u gevraagd werd of u een vrees koestert ten opzichte van Griekenland, antwoordde u dat u niet wil terugkeren en dat u het niet kan weten (CGVS, pg 12). Gevraagd of u iets of iemand vreest in Griekenland, gaf u aan dat u zes maanden na uw erkenning als vluchteling, geen hulp meer kreeg van de autoriteiten en dat u zich niet met uw gezin kon herenigen. U wist niet wat u kon vrezen bij terugkeer, maar u vroeg zich af waar u naartoe zou moeten gaan, vermits u geen onderdak hebt in Griekenland (CGVS, pg 13). U hebt nooit problemen gekend met de Griekse overheid en evenmin kende u problemen met Griekse burgers, omdat u met hen geen contact had (CGVS, pg 13). U sprak immers de taal niet (CGVS, pg 13). Nog verklaarde u dat u Griekenland verliet omdat u niet kon leven in het vluchtelingenkamp, dat de situatie er moeilijk was en dat u geen rechten had in Griekenland (CGVS, pg 12). U haalde aan dat u in Griekenland, met name op Chios, geconfronteerd werd met racisme. U stelde vast dat vluchtelingen geen toelating kregen om gezamenlijk inkopen te doen in een nabijgelegen supermarkt. De supermarkt liet niet toe dat er meer dan één vluchteling tegelijk aanwezig was in de supermarkt, waardoor men buiten zijn 'beurt' diende af te wachten (CGVS, pg 12). Daarnaast kreeg u als vluchteling geen toelating om een maaltijd te gebruiken in een restaurant (CGVS, pg 14). U mocht er wel iets kopen en meenemen (CGVS, pg 14). Daarnaast waren er op Chios protesten of demonstraties tegen vluchtelingen nabij het vluchtelingenkamp (CGVS, pg 12). Tijdens deze protestacties werd er geen geweld gebruikt en vonden er geen andere veiligheidsincidenten plaats (CGVS, pg 15). Uit uw verklaringen bleek dat het racisme dat uervaarde op Chios gelimiteerd bleef tot beperkingen om een supermarkt en een restaurant te betreden en anti-vluchtelingenbetogingen nabij het kamp Vial. Het bleek geenszins dat uw fysieke integriteit ooit intentioneel bedreigd werd in Griekenland omwille van racisme, noch omwille van andere motieven. Eens u Chios verlaten had en in Mesolongi en Athene verbleef, werd u bovendien volgens uw verklaringen niet meer geconfronteerd met racisme (CGVS, pg 14 en 15). Het blijkt dus allerminst dat u in Griekenland systematisch en in ernstige mate met racisme geconfronteerd werd. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen wijzen op een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Aangaande uw levensomstandigheden in Griekenland – de moeilijk omstandigheden in het vluchtelingenkamp op Chios, het gebrek aan huisvesting, gebrek aan taallessen, gebrek aan een mogelijkheid om u met uw gezin te herenigen en een algemeen gebrek aan rechten – dient opgemerkt te worden dat u niet hebt aangetoond dat uw fundamentele rechten niet gerespecteerd werden door de Griekse autoriteiten. Het kamp op Chios verliet u nadat u erkend werd als vluchteling, waarna u ongeveer zes maanden in een hotel in Mesolongi verbleef. Daarna kon u terecht in een gehuurde kamer die u deelde met landgenoten in Athene. U betaalde de huur middels financiële steun van een van uw broers (CGVS, pg 13). Behalve op Chios, waar u in een tent diende te slapen, had u tijdens uw verblijf in Griekenland dus steeds een dak boven uw hoofd. U verklaarde dat u geen steun meer kreeg, maar u bleek niet nagegaan te hebben of u nog iets van financiële ondersteuning kon krijgen na uw erkenning (CGVS, pg 14). Ze zouden u uit het hotel weg gestuurd hebben en daarbij gezegd hebben dat jullie al zes maanden geleden erkend werden en moesten vertrekken en dat jullie niet wisten waar heen te gaan (CGVS, pg 14). Daarna hebt u echter geen enkele stap ondernomen om na te gaan of u steun kon krijgen. U zei dat u niet wist waar u hulp kon krijgen en als u hulp zou willen zoeken dan kon u dit niet want u sprak de taal niet (CGVS, pg 14). Uit niets blijkt dat u niemand zou kunnen gevonden hebben die voor u zou kunnen tolken, zodat een gebrek aan kennis van de Griekse taal geen afdoende verklaring lijkt voor uw onvermogen om hulp te zoeken. Wat uw kennis van de taal betreft, werd vastgesteld dat u geen enkele stap hebt ondernomen om na te gaan of u de Griekse taal zou kunnen leren (CGVS, pg 15). Er kan bijgevolg niet zonder meer aangenomen worden dat u in Griekenland systematisch in de onmogelijkheid zou geweest zijn om taallessen te volgen. In dit opzicht kan er ook niet zonder meer aangenomen worden dat u niet zou kunnen werken in Griekenland teneinde in uw levensonderhoud te voorzien wegens een gebrek aan taalkennis. Uit niets blijkt dat u alle mogelijkheden in Griekenland hebt aangegrepen om uw situatie ginds te verbeteren en uw leven er op te bouwen, noch dat u aanhoudende pogingen hebt ondernomen om uw rechten te laten gelden en dat u systematisch elke vorm van ondersteuning en hulp zou geweigerd geweest zijn door de Griekse autoriteiten. Evenmin hebt u aan de hand van concrete elementen aangetoond dat u effectief reeds zou geprobeerd hebben u te herenigen met uw gezin in Griekenland en dat uw verzoek daartoe geweigerd werd. U verklaarde dat u vroeg of u zich kon herenigen met uw gezin toen u de documenten van uw erkenning kreeg en dat u gezegd werd door die persoon dat het niet mogelijk was (CGVS, pg 14). U hebt nadien echter nergens meer geïnformeerd of er een mogelijkheid was om uw gezin te laten overkomen en u nam geen advocaat

onder de arm in Griekenland om u bij te staan (CGVS, pg 14). U had geen idee waarom het niet mogelijk zou zijn om uw gezin naar Griekenland te laten komen (CGVS, pg 14).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn beperkte verspreiding Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Het loutere gegeven betere levensomstandigheden te willen genieten en toegang te hebben tot medische zorg of tot een specifieke bijstand, kan geen verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat dan deze waar al internationale bescherming werd verleend, rechtvaardigen. Er dient namelijk op te worden gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in een EU-lidstaat, met name op het vlak van hun toegang tot de arbeidsmarkt, tot onderwijs, tot maatschappelijke bijstand, tot gezondheidszorg, tot huisvesting of hun integratie, de levensomstandigheden in deze lidstaat als norm of maatstaf moeten worden gehanteerd en niet de normen die eventueel van toepassing zouden zijn in andere lidstaten van de EU. Niet elke burger van de EU kan namelijk aanspraak maken op hetzelfde niveau van dienstverlening en hetzelfde geldt voor een verzoeker die een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in een EU-lidstaat. Het feit dat er tussen lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de mate waarin een persoon die internationale bescherming geniet, bepaalde rechten geniet en zijn rechten kan doen gelden, houdt op zichzelf geen vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in

beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn of niet meer in uw bezit zijn – u verklaarde namelijk dat u uw Griekse verblijfsdocumenten en vluchtelingenpaspoort vernietigde (CGVS, pg 11) niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van uw nationale identiteitskaart afgeleverd te Mendefera op 16 mei 2011, een kopie van de geboorteakte van uw echtgenote en uw zoon, een kopie van het doopcertificaat van uw zoon en een kopie van uw huwelijksakte afgeleverd op 5 november 2017 en enkele foto's van het kamp Vial op Chios, wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten staven uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke stand en uw verblijf in een vluchtelingenkamp op Chios en bevatten gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4, 13, 19, lid 6 en 31 van het Europees Sociaal Handvest (hierna: het ESH) en van artikel 34, lid 3 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij stelt dat er geenszins gesteld kan worden dat de internationale bescherming in Griekenland toereikend is en dat haar basisrechten gegarandeerd worden. Ze verwijst naar het arrest M.S.S tegen België en ze stelt dat deze rechtspraak doorgetrokken kan worden naar een persoon die internationale bescherming geniet. Ze stipt aan dat haar leefomstandigheden in Griekenland niet verschillend zijn van deze ten tijde van het arrest M.S.S. Verder stelt ze dat het feit dat de Griekse overheid naliet om haar adequaat bij te staan met het vinden van menswaardige huisvesting een schending uitmaakt van artikel 34, lid 3 handvest en van artikel 31 van het ESH. Volgens haar tonen de flagrante overschrijding van de capaciteit in de opvangkampen en het onvermogen van de Griekse overheid om voedsel uit te delen dat er sprake is van een systematisch onvermogen van de overheid. Tot slot stipt ze aan dat het in Griekenland onmogelijk is om een procedure gezinshereniging op te starten. Dit maakt volgens haar een inbreuk uit op artikel 19, lid 6 ESH, alsook op de gezinsherenigingsrichtlijn en op artikel 8 van het EVRM.

In hoofdorde vraagt de verzoekende partij om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en in subsidiaire orde vraagt ze om het statuut van subsidiair beschermde toe te kennen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient

reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland (adm. doss., Eurodac Search Result; verklaring DVZ 4 november 2019, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 12 december 2019, p.5).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief

of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

Wat het arrest 'M.S.S. / België en Griekenland' van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft, waar in het verzoekschrift naar wordt verwezen, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer *a priori* uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen.

In voorliggend geval onderneemt de verzoekende partij geen enkele poging om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Zij beperkt zich ertoe op zeer vage wijze te verwijzen naar de situatie in Griekenland. Hoewel de situatie in Griekenland getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Griekenland niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Uit haar verklaringen ten tijde van het gehoor door de commissaris-generaal blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat ze Griekenland heeft verlaten omdat het leven er moeilijk was en dat ze er geen

rechten had, alsook omdat ze zich niet met haar gezin kon herenigen. Ze stipt aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland vreest dakloos te zijn.

Wat betreft haar verklaring dat zij in Griekenland geen rechten had, blijkt tevens uit haar verklaringen dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om zich te informeren over de wijze waarop zij haar rechten kan doen gelden. Zij kan niet van de Griekse autoriteiten verwachten dat alles haar wordt aangereikt.

Waar de verzoekende partij hekelt dat zij in Griekenland geen gebruik kon maken van gezinshereniging, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij kritiek uit op de gevoerde procedure in Griekenland. Dergelijke wetskritiek, die betrekking heeft op de vigerende Griekse wetgeving, acht de Raad niet dienstig in het kader van voorliggend beroep. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij haar eventuele kritieken ter zake niet kon doen gelden in Griekenland noch dat er haar daartoe geen effectieve beroepsmogelijkheid ter beschikking stond. Bovendien blijkt uit haar persoonlijke verklaringen dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om zich te herenigen met haar gezin. Eén enkel persoon zou haar gezegd hebben dat een gezinshereniging niet mogelijk was, waarop zij zich niet verder meer informeerde, noch liet bijstaan door een advocaat om dit toch te realiseren. De Raad wijst erop dat het doel van de asielprocedure er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de verzoekende partij internationale bescherming behoeft tegen mogelijke daden van vervolging in het land van herkomst of, in casu, de Europese lidstaat die de verzoekende partij reeds internationale bescherming verleende, omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Betreffende de gebrekkige huisvesting weerlegt de verzoekende partij op geen enkele wijze de vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij eerst in een vluchtelingenkamp in Chios verbleef en eens zij erkend werd in een hotel in Mesolongi verbleef dat haar door de Griekse autoriteiten werd toegekend. Pas nadat zij haar status verkreeg diende zij de verblijfplaats die haar toegekend was te verlaten. Van de verzoekende partij kon worden verwacht dat zij zelfstandig op zoek zou gaan naar een woning in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat zij terecht in een gehuurde kamer middels de financiële steun van één van haar broers. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt genoot de verzoekende partij huisvesting in Griekenland. Zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw een kamer zou kunnen huren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een opsomming van vage beweringen, doch niet het minste begin van bewijs aanbrengt van haar beweringen. Zij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zelf met problemen geconfronteerd werd. Uit haar verklaringen blijkt heel duidelijk dat ze nooit de intentie had om in Griekenland te blijven. Zo erkent ze dat ze de taal nooit heeft geleerd, dat ze geen poging ondernam om zich te integreren, alsook dat ze zich nooit geïnformeerd heeft omtrent de mogelijkheid om steun te verkrijgen. De verzoekende partij verklaarde dat ze nooit problemen heeft gehad met de Griekse overheid en ook geen problemen kende met de Griekse burgers. Bovendien weerlegt zij op geen enkel moment de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, niet terug onderdak zal kunnen zoeken. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU